

Araplar yapınca “halkı dinle”, Kürtler yapınca “şiddet ve terör”!

sayfa 3

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin

deklarasyonu

**İşsiz seçim blokunun
Kürt halkına da
faydası yok!**

6

Mayıs 2011 / Sayı: 19

Devrimci İşçi Partisi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Anayasal hayaller

Kürt hareketinin hakim sınıfları temsil eden kişi ve kurumlardan gerçek ve demokratik bir barış eli beklemesinin tarihi epeyce uzun. Bu tarihte, “federasyon da tartışılmalı” diyen Turgut Özal’a, “Kürt realitesini tanıyoruz” diyen Demirel-İnönü hükümetine, Kürt hareketine temsilciler yollayan Erbakan’a ve onunun düşmanı 28 Şubat’a, Kürtlere haklar vaat eden Avrupa Birliği’ne, bütün Ortadoğu’ya demokrasi getireceğine inanılan ABD’ye, Kürt sorununda yanlışlar yapılmış olduğunu itiraf eden Tayyip Erdoğan’a kadar kimler kimler yok ki.

Şimdiki umut kaynağı TÜSİAD. Anayasa konusundaki tavrıyla Ümit Boyner yönetimi Kürt hareketi için bir süredir esas muhatap haline gelmiş durumda. AKP’nin anayasa değişikliği girişimleri ile gündeme gelen yeni, “sivil”, “demokratik” anayasa fikri, şimdi büyük sermayenin, TÜSİAD’ın, TİSK’in vb. sahiplenmesiyle siyasi gündemin tam merkezine oturmuş oldu. Kürt hareketi bu gelişmeyi büyük bir memnuniyetle kucakladı ve yeni anayasayı önümüzdeki dönemin yönelişinin merkezine yerleştirdi.

Ama tam da aynı dönemde, Kürt hareketi sosyalist hareketlerle kendisinin “stratejik” olarak nitelendiği bir ittifak kurmak için girişimlerde bulundu. Henüz kurulmamış olan, resmi bir adı olmayan, ama herkesin Emek ve Özgürlük Cephesi adını verdiği bir cephe adım adım örülmeye başladı.

Bu ikili gelişme karşısında, Devrimci İşçi Partisi’nin (DİP) yayın organı olarak biz, *Gerçek* gazetesi, Kürt hareketinin TÜSİAD’la kurulacak anayasal ittifak ile işçi sınıfı ile ittifak anlamına gelen cephe yönelişi arasında bir seçim yapması gerektiğini yazdık. Anayasa meselesinin bütün politik faaliyetin merkezine konmasının TÜSİAD ile bir ittifak anlamına geleceğine işaret ettik. Hem TÜSİAD’la, hem de sosyalistlerle ittifak yapılamayacağını söyledik.

Yanılmışız. Kürt hareketi yeni bir anayasa için çalışmayı siyasi faaliyetin merkezine koyan, buna karşılık işçi ve emekçi sınıflara hitap etmeyi zerre kadar önemsemeyen bir seçim bildirgesi temelinde, birçok sosyalist hareket ile seçim ittifakı kurmayı başardı. Bir tek DİP olarak biz, böyle bir siyasi programın, adı üstünde Emek (işçi sınıfı) ile Özgürlük’ü (Kürt halkı) birbirine bağlayamayacağını belirleyerek, başında içinde bulunduğumuz bu seçim blokundan ayrılıyoruz. Öteki sosyalist parti ve gruplar bu yönelişi içlerine sindirebiliyorlar. Bu, önemli bir yol ayrımıdır.

DİP’in bloktan ayrılmasını gerekçelendiren deklarasyonunu orta sayfamızda yayınlıyoruz. Kısaca özetleyecek olursak, blokun benimsediği seçim bildirgesi ile işçi sınıfı ve emekçilerin, blokun kendi elleriyle CHP’ye ve milliyetçi sola teslim edildiğini görüyoruz. Öte yandan, gerçek bir Üçüncü Cephe, yani işçi sınıfı ile Kürt halkı arasında kurulacak ve burjuvazinin her iki kampına karşı mücadele edecek bir Emek ve Özgürlük Cephesi kurulması için mücadelemize devam edeceğiz.

Ama öyle anlaşılıyor ki, bunun için bugün sadece Kürt hareketinde değil sosyalist hareketlerin çoğunda da yaratılmış olan bu anayasal hayallerin dağılması gerekiyor.

İŞÇİ SINIFI OLMADAN OLMAZ

**1 Mayıs’ta
alanlardaydık!**

12

**Suriye:
Arap devrimi kapıda!**

2

**Aziz Şah ile
Kıbrıs’taki
durum üzerine
söyleşi**

9

Suriye: Arap devrimi kapımızda!

Tunus diktatörü bin Ali'nin de, Mısır diktatörü Mübarek'in de yapamadığını, Suriye diktatörü Beşar Esad başardı. Suriye ordusu, Tunus ve Mısır ordularının yapmayı reddettiğini yaptı. Eli kanlı diktatörü kitlelerin isyanından korumak için Dera'a kentinde halka karşı savaş açtı! Esad kendi ülkesini askeri olarak işgal etti!

Beşar Esad 48 yıl süren OHAL'i kaldırdığından bu yana en az 150 insanı öldürttü. Resmi polis in ve “şabiha” diye anılan silahlı sivillerin katliamı yetmedi. Orduyu işin içine soktu. (“Şabiha” sözcüğü, insanları işkence yapılması için duvara asan kişi anlamına geliyor. Suriye işkencecilerinin işbölümünün gelişkinliğine bakın! Daha edebi bir şekilde kullanıldığında, terim “insanı hayalete çeviren kişi” demekmiş!)

ABD Esad'ı henüz karşısına almadı

Obama yönetimi elbette Suriye olayları Mart ortasında başlayalı beri zaman zaman Suriye rejimini halkı şiddetle bastırdığı için uyarıyor, Esad'a reform yapmasını tavsiye edip duruyor. Ama şu ana kadar geçmişte Saddam'a, bugün Kaddafi'ye karşı benimsediği saldırgan politikadan farklı bir tavır güdüyor. Kaddafi'nin gitmesi gerektiğini Libya olaylarının başlamasından sonra daha ilik on beş gün içinde ilan eden Obama, artık bir buçuk ayı geride bırakan Suriye ayaklanması süresince hiçbir an Esad'ın görevi bırakması gerektiğine dair bir imada bile bulunmadı. Hatta herkesin bildiği gibi Obama Yemen'de ABD'nin has adamı olan Ali Salih Abdullah'ın görevini bırakması için perde arkasından çalışmalar yürütüyor. Esad'a bu kadatrnın bile yapılmadığını Washington'da herkes biliyor.

Obama ile Tayyip Erdoğan arasında yapılan telefon görüşmesinin ardından Erdoğan'ın, “kardeşi” Esad ile görüşmesinin anlamı açık. Erdoğan Esad'ı Obama'nın taleplerine ikna etmek için elçilik yapıyor. Ama bu aynı zamanda Obama'nın dolaylı yoldan olsa da Esad ile konuşmak istediğini gösteriyor.

ABD Suriye'ye zaten ekonomik ambargo uygulamaktaydı. Şimdi buna rejimin önde gelenlerinden üçünün hesaplarının dondurulması eklendi. Ama bunlar arasında Beşar Esad yok!

Bu yumuşak politikanın ardında, her şeyden önce, ABD'nin son yıllarda, aynen Tayyip Erdoğan gibi, Esad'la yakınlaşma politikası izliyor olması yatıyor. ABD ve İ-

Türkiye Esad'a yedek mi hazırlıyor?

Suriye Baas rejiminin iki önemli şahsiyeti ülke dışında yaşıyor ve Beşar Esad'a muhalefet ediyor. Birı, 1982'de Hama'da on binlerin katledilmesi işini yönetmiş olan özbeköз amcası Rifat Esad. Ama sürgündeki asıl güçlü muhalif, Hafız Esad'ın uzun yıllar boyunca Başkan Yardımcılığı'nda bulunmuş Abdülhalim Haddam. Bu şahıs, 2005'te Lübnan'ın işçüi adamı Refik Hariri'nin öldürülmesinin ardından Paris'e yerleşmiş. Özellikle sürgünde çalışan birçok muhalif hareketle ilişki kurmuş. (İçerideki muhalefetin 2005 yılında yayımlandığı Şam Deklarasyonu'na bildirdiği kadariyla bir katkısı yok.) Ama anlaşılan Batı ile ilişkilerini iyi tutmaya özen göstermiş. Şimdi, *Hürriyet* gazetesi (29 Nisan 2011), Haddam'a birinci

rail, Esad giderse ardından gelecek yönetimin kendileri için daha da büyük bir tehlike oluşturabileceğinden kaygılanıyorlar. İkincisi, Esad uluslararası planda Kaddafi kadar yalıtılmış durumda değil. Libya'da emperyalizmin hızlı saldırı kararı almasını kolaylaştıran, Arap Birliği'nin çağrısıydı. Oysa Arap ülkeleri Esad'ı terk etmiş değil. Ayrıca, Rusya, Çin ve Hindistan Suriye'ye karşı BM Güvenlik Kurulu'ndan bir karar çıkartılmasına karşılar.

Üçüncüsü, ve bunlardan çok daha önemlisi, aslında askeri müdahaleye gerek de yok. Libya'da, bazı budalaların dışında, ABD ve AB'nin amacının “insan hayatını korumak” olduğuna kimse inanmadı. Amaç, devrimle sarsılan Kuzey Afrika'da askeri bir köprü başı elde etmekte. Oysa Ortadoğu'da bu köprü başı mevcut: Irak. Ne tesadüf ki, ABD tam da bugünlerde Irak hükümetine, şayet Amerikan birliklerinin (daha önce imzalanmış olan anlaşmadan farklı olarak) 2011'den sonra da Irak'ta kalmasını istiyorsa, şimdiden başvuru yapması gerektiğini resmen bildirdi!

Kapitalistlerin rejimine karşı ayaklanma

ABD'nin Suriye'ye karşı yumuşak tavrı konusunda düzen basını genellikle ilk iki noktaya değiniyor. Üçüncüsüne değinmesi elbette mümkün değil, çünkü bu, Libya'ya müdahalenin aslında Mısır ve Tunus devrimlerine karşı bir hamle olduğunu itiraf etmek olurdu. Bir de dördüncü bir faktör var ki, burjuva basını bunu teslim ediyor, ama bunun ABD'nin yumuşak pozisyonunun bir nedeni olduğuna değinmiyor. Libya'da esas olarak aşiretler arası bir iç savaş yaşanıyor. Oysa Suriye'de yaşanan bir devrim. Kapitalistlerin rejimine karşı yoksullar ayaklanıyor.

Suriye rejimi, Sünni çoğunluk üzerinde Alevilerin (Nusayrilerin) hakimiyetini sürdüren bir rejim. Ama Sünnilerin hepsinin rejimden şikâyetçi olduğunu söylemek için bir neden yok. Çok zenginleşmiş bir Sünni burjuvazi, kendi çıkarlarına gayet güzel hizmet ettiği için Baas rejimini ikirciksiz destekliyor. Britanya kapitalistlerinin *The Economist* dergisi Beşar'ın ardından aile bireylerinin (ordunun önde gelen komutanlarından kardeşi Mahir ve eniştesi Asaf Şevket'in yanı sıra Suriye'nin en zengin işadamı olan kuzeni Rahmi Mahluf'un) dışındaki yapıyı şöyle tanımlıyor:

“Bu aile üçlüsünün ardında, ‘iktidarın

ahfadı” diye bilinen, çoğu Hafız Esad'a yakın askerlerin ailelerinden gelen son derecede zengin bir parababaları ağı var. Bunlar petrol, gaz, turizm ve telekomünikasyona hakimler. Eski bir istihbarat başkanı olan Behçet Süleyman'ın oğlu bir medya kodamanı; şeker tekei, uzun süre görev yapmış bir eski savunma bakanı olan Mustafa Tlas'ın oğlunun elinde...Esad aynı zamanda Şam ile Suriye'nin ikinci kenti olan Halep'in Sünni tüccarlarının ve yüksek yerlerde bulunan çeşitli Dürzi ve Hristiyanların sadakatine yaslanıyor.”

Mülsüzlerin isyanı

Suriye rejimi, olayların bir uluslararası komplο olduğunυ iddia ediyor, ama bunu hiçbir delille desteklemiyor. Aslında kapitalistlerin rejimine karşı ayaklananlar en başta Suriye'nin işçileri ve köylüleri. Güneydeki Dera'a ve İzra kentleri tarım merkezleri; Duma ve Muazamiye ise işçi kentleri. İsyanın merkezleri de esas olarak bunlar. İsyanın üçüncü odağı Suriye Kürdistanı, Kamışlo ve başka Kürt kentleri. Elbette, gösteriler Halep, Humus, Lazkiye, Banyas, Cebla gibi sayısız kente yayılmış durumda, ama merkezler bu üç odak.

The Economist dergisi, çeşitli etnik gruplar arasındaki ilişkilerin önemsiz olmadığını

3 Mayıs 2011

Öneriyoruz:

Türkiye-Suriye ortak bakanlar kurulu toplansın!

Uluslararası ilişkiler dahisi Dışişleri Bakanımız Ahmet Davutoğlu'nun “komşularla sıfır sorun” politikası, Suriye ayaklanması ile birlikte ilginç bir görünüm kazandı denebilir. Bu politikanın Suriye ile kurulan ayağında sınırların kaldırılmasından bile söz ediliyordu. Bundan yalnızca bir buçuk yıl önce, 13 Ekim 2009'da Halep'te yapılan “Stratejik İşbirliği Toplantısı”nda alınan kararı bütün basın

mahecubiyettir! Suriye sınırı kalkıyor palavrasının ipliği kısa süre içinde çıktı pazara. Ama daha da derinde “komşularla sıfır sorun” politikası, konuşunun ateşi 40'ın üzerine çıkınca iflas etti. Bizim hükümete bir önerimiz var: hani ortak bakanlar kurulu toplantıları yapıyordunuz. Hani “Türkiye-Suriye Yüksek Düzeyli İstişare Konseyi” falan gibi turturaklı adlar veriyordunuz bu toplantılara. İşte onlardan bir tane toplasanıza. Bakanlar yine sınır kapısından bariyerleri sırtlayıp kaldırsınlar. On binlerce Kürt de kaldırılmış sınırdan sizinle birlikte Türkiye'ye girsin!

Bir de hazır toplanmışken, Başbakan Erdoğan ve “kardeşi Beşar” birlikte şu Suriye halkının devrimci ayaklanmasını nasıl durduracaklarını kafa kafaya verip konuşurlar belki.

Araplar yapınca “halkı dinle”, Kürtler yapınca “şiddet ve terör”!

Anayasa Mahkemesi'nin, AKP yanlısı olduğunu saklamakta güçlük çeken pek demokrat başkanı Haşim Kılıç, iş Kürt halkına gelince demok-ratlığının sınırlarını hemen ortaya ko-yuyor. YSK vetosu karşısında Kürt halkının verdiği tepki için “ülkeyi terö-rize etmek”ten söz ederek şikâyetlerini ifade etmiş. Burjuva kafası demokra-sinin esas kaynağının halkın faaliyeti olduğun-u bir türlü anlayamaz. Kürt halkı derhal kitlesel olarak sokağa çık-masaydı, veto kesilmişmiş olurdu. Hiç kuşkunuz olmasın!

Haşim Kılıç yalnız değil. Kürt halkının eylemlerini önüne gelen “te-rör”, “kargaşa”, “şiddet” ve benzeri terimlerle knıyor. Kimsenin ülkeyi karıştırmaya hakkı yokmuş! Bu in-sanlar Suriye'de Beşar Esadgillerin, Yemen'de Ali Salih Abdullah'ların, daha önce Mısır'da Mübarek'lerin, sokaklarda gösteriler yapan, kentle-rin meydanlarını günler, hatta geceler boyu işgal eden kitleler için aynı şye-

leri söylediğini anlayamıyorlar mı? Neden oralarda “aa, halk demokrası istiyor, kulak vermek gerekir”oluyor da burada “ülkede kargaşa yaratmayın” deniyor?

Bir de “tamam işte yanlış düzel-tildi, YSK kararını geri aldı, hâlâ ne istiyorsunuz?” korusu var. Orada Bismil'in bir mezarlığında 17 yaşında bir ölü beden yatıyormuş, önemi yok! Onlarca insan yaralanmış, önemi yok! Binlerce insan gözaltına alınmış, yüz-lercesi adliyeye sevk edilmiş, sadece Diyarbakır'da 10'u çocuk 66 kişi tu-tuklanmış, önemi yok! Milletvekilleri dâhil, binlercesi polisten gaz ve cop yemiş, önemi yok! “Pardon bir yanlış-lık oldu!” denince herkes evine döne-cek!

Uyansanız iyi olur. Kürt halkı ilan etti: Haklarını elde edene kadar sivil itaatsizlik adı altında eylemler yapac-ak, sokaktan çekilmeyecek. Hüküm-etin meydanlarını günler, hatta geceler boyu işgal eden kitleler için aynı şye-

Adayları veto edemedik, partiyi edelim!

Hakkâri'de (Colemêrg), arala-rında Belediye Başkan Vekili'nin, Belediye Meclisi üyelerinin ve BDP İl Başkanı'nın da bulunduğu birçok Kürt siyasetçisinin devlet operasyo-nuyla gözaltına alınması, özellikle veto olayının hemen ardından gel-diğinde son derecede özel bir anlam taşıyor. Hakkâri, BDP'nin Eş Baş-kanı Selahattin Demirtaş ile birlikte biri Şemdinli'deki (Şemzînan) büyük olaylar sırasında çok olumlu tavır takınmış olan eski CHP milletvekli-i Esat Canan olmak üzere iki başka adayın da seçime bağımsız olarak gir-diği bir il. BDP burada “üçte üç” için mücadele ediyor.

Ama en bunun kadar önemli olan, Hakkâri'nin ve başta Yüksekova (Gever) olmak üzere ilçelerinin

Hakkâri'de düzenlenen bu siyasi

biçimde sökereek engel olmaya çalışı-yor. Düşünün tek bir gecede Bölge'de Batman (Êlih), Tunceli (Dersim), Adı-yaman (Semsur), Diyarbakır (Amed), Bingöl (Çewlîg), Antep (Dîlok), Şırnak (Şîrmex), Siirt (Sêrt), Silopi (Silopya), Kızıltepe (Qoser), Nusaybin (Nisebin), İdil (Hezex), Cizre (Cizir), Van (Wan), Doğubeyazıt (Bazîd), Bulanık (Kop), Varto (Gîngim), Malazgirt (Milazgîr), İğdır (Îdir), Malatya'nın (Meletî) yanı sıra, Adana, Mersin, İzmir ve Mani-sa'daki cadırlar eşzamanlı sökülüyor. Hatta Mersin'de yakılıyor. İstanbul'da daha önce saldırıya uğramış. Ama Kürt halkı, bazı yerlerde hemen ertesi gün cadırı tekrar kuruyor. Kısacası, bu halk haklarını istiyor. Şikâyet edeceğinize Kürtlerin haklarını teslim edilmesi için bir şeyler yapın.

Arap ülkelerinde insanlar devrim için ölmek zorunda. Türkiye'de Kürt-ler seçim için bile ölmek zorunda!

Dilek Pir

Emek örgütlerindeki kadınlardan mütevazı ama sağlam bir adım

İstanbul'daki DİSK, KESK, TMMOB, Tabip Odası ve Petrol-İş üyesi kadınlar, “Emek ve Meslek Örgütlerinden Kadımlar” adı altında, ortak hareket etme şiarını sürkleştirmek ve ileriye dönük kalıcı bir birliklilik oluşturmak amacıyla bir araya geldiklerini 8 Mart öncesinde ilan etmişlerdi. İlk ortak eylemleri 8 Mart çağrısı oldu. Bericap ve Campana'da direnişteki kadın işçileri ziyaret ettiler. 19-20 Nisan tarihlerinde sağlık emekçilerinin grevine destek oldular. 27 Nisan'da ise 1 Mayıs 77'de yaşamını yitiren kadın işçileri anısına Kazancı Yokuşu'na karanfil bırakarak tüm sınıf kardeşlerinin anılarını yaşatmak, katillerden hesap sormak için başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm kadınları Taksim'e, 1 Mayıs meydanına çağırıldılar.

Zaman zaman kadın emeği ile ilgili çeşitli konularda farklı platformlarda bir araya gelen kadınların ortak hareket etme iradesini sürekli kılmak yönünde bugün mütevazı de olsa bir adım atmış olmaları kadın kurtuluş mücadelesi açısından çok önemli. Bu sadece bir sürekliliğin sağlanacak olmasından ileri gelmiyor. Kadın hareketi içerisinde, genel olarak sosyalist sola duyulan tepki ile gelişen eğilimlerin, hareketin giderek işçi hareketinden ve dolayısıyla onun bir parçası olan emekçi kadınlardan uzaklaşması sonucunu doğurması karşısında, emekçi kadınları merkeze alan bir odağın gelişmesi anlamına geldiği için önem taşıyor.

Böyle bir birlikliliğin oluşturulmasında çıkış noktası, farklı sendikalardeki, meslek örgütlerindeki kadınların kendi örgütlerinde yürüttükleri çalışmalar üzerinden karşılıklı bir deneyim paylaşımının gerçekleştirilmesi idi. Çünkü toplum genelinde olduğu gibi kadınlar kendi sendikalarında ve meslek örgütlerinde de kadın emeğini görünür kılmak, bu örgütlerin kendi içinde süredigen erkek egemenliğine karşı mücadele etmek zorundalar. Ve bugün biraraya gelen kadınların üyesi oldukları örgütlerde bu alandaki mücadele açısından deneyim düzeyleri eşit olmadığı için, böyle bir paylaşım herkes açısından yararlı. Ama faaliyet alanını deneyim aktarımı ya da son dönemde çeşitli sendikalarda yaşanan taciz ve mobbing saldırılarından hareketle kadına yönelik şiddet ve cinsiyetçi uygulamalara karşı mücadele ile sınırlı tutması, bu birlikte-liğin hem belli sayıda kadının ötesine geçememesine hem de kadınları sendikalarda ve meslek örgütlerinde sadece kadın sorunu alanına hapsederek bu sayılan amaçları bile yerine getirememesine neden olurdu.

Oysa Emek ve Meslek Örgütlerinden Kadınlr, bu amaçları da taşımakla birlikte faaliyetin merkezine kadın emekçilerin mücadelesinin ve örgütlülüğünün kendisinin yükseltilmesi hedefini koymuş durumdalar. Bu yaklaşım 8 Mart öncesinde biraraya geldiklerini ilan ettikleri basın toplantısında şu sözlerle ifade edilmişti: “Bizleri bir araya getiren nedenlerimiz çok açık. Kadınların örgütlü gücünü kuvvetlendirmek, kadın emeğini daha fazla görünür kılmak, kadın emekçilerin seslerini daha fazla duyurmak, emek ve çalışma alanına ilişkin yapılan tüm yasal düzenlemelerin ve uygulamaların kadın boyutunu gündeme taşımak, kadın emekçiler aleyhine yapılan tüm düzenlemelere karşı oluşturduğumuz ortak mücadele hattını perçinlemek.” Daha sonra yapılan grev ziyaretleri, 1 Mayıs çağrısı gibi pratikler de bu anlayışın örnekleri. Şimdiden en çok kadınlrı hedef alan esneklik, güvencesiz çalışma, ücret eşitsizlikleri, kreş sorunu gibi başlıklarda kadın emekçilerin örgütlülüğünü güçlendirecek tarzda kampanyalar düzenleme-yi önlerine koymuş durumdalar.

Bu mücadele bu gün ifade edilen yöneliş doğrultusunda büyüdüğü ölçüde, hem sınıf mücadelesi hem de kadın kurtuluş mücadelesi ileriye taşınmış olacaktır. Çünkü güvencesiz çalışan bir kadın için işten atılma tehdidi ile mesela işyerinde yaşadığı şiddet ve cinsel tacize ses çıkarmak daha zordur. İş güvencesiz olmadığında her an karşısına dikilen geçim kaygıla-rı nedeniyle mesela evde yaşadığı yaşadığı şiddete katlanmak zorunda kalabilir. Örnekler çoğaltılabilir. Ama şu bir gerçek ki sınıf mücadelesi alanında kadınların kazanacağı güvence-lik, sigortalı çalışma koşullarına, sendikal hakların gelişkinliğine paralel olarak işyerinde tacize karşı ses çıkarmak, deve maruz kaldığı baskıya karşı durmak, bedenimiz bizindir demek daha mümkün olacaktır. Elbette kadınların kurtuluşu için bunlar yeterli değildir ama bu alanın ne kadar önemli olduğu da ortadadır. İşte bu nedenle Emek ve Meslek Örgütlerinden Kadınlr'ın attığı bu adım, İstanbul'la sınırlı kalmamalıdır. Diğer şehirlere de yayılmalıdır. Bugün ulaşamadığı sendika ve meslek örgütlerindeki kadınlara da ulaşıp onları da müca-deleye katmalıdır.

Yılmaz Tan

Kaynayan kazan

Financial Times'a göre seçimin yaklaştığı, cari açığın arttığı ve bankaların izlenen para politikasından şikayetçi oldukları bir dönemde, Merkez Bankası'nın yeni Başkanı Başçı'nın elinde fazla ısınmış bir tepsi varmış. Eğer burjuva basınının önde gelen bir yayın organı cari açık, bütçe açığı gibi verilerden hareketle Türkiye ekonomisini isimmiş tepsiye benzetiyorsa, dünya ekonomisine yön veren ABD ekonomisini pekâlâ kaynayan kazana benzetmek mümkün.

Kısa bir süre önce ABD kongresinde Cumhuriyetçiler ve Demokratlar arasında bütçe üzerinden yaşanan görüş ayrılığı tüm federal kamu kurumlarını neredeyse kepenk indirme noktasına getirmişti. Sorun ABD'nin bütçe açıkları ve artan kamu borcu karşısında nasıl önlem alınacağı konusunda yaşanan görüş ayrılığından kaynaklıyordu. ABD hükümetinin bütçe açığını önümüzdeki 12 yılda 4 trilyon dolar azaltmayı amaçlayan kararıyla kongrede yaşanan kriz sürecin dolmasına 56 dakika kala aşıldı. Her ne kadar Başkan Obama "tarihimizde kamu harcamalarının en büyük gerilemesi" ifadesini kullansa da ABD'nin kararın hemen ardından ciddi kemer sıkma politikalarına yönelmesi pek olası görülüyor. Son yapılan IMF-Dünya Bankası ortak toplantısında hem IMF yetkilileri hem de çeşitli ülkelerin maliye bakanları ABD'yi bütçe açığını azaltmada yeterli kadar çaba göstermemekle eleştirerek, zengin ülkelerde bütçe üzerindeki yüklerin küresel ekonomideki toparlanmayı tehdit ettiği uyarısında bulunmuşlar. S&P adlı kredi derecelendirme kuruluşu da "kemer sıkma" baskısıyla ABD'nin kredi notu derecesini durağandan negatife düşürdü. Söz konusu kuruluşun bir analisti "son ekonomik krizin üzerinden 2.5 yıldan fazla zaman geçerken ABD'li politika yapımcılar mali görünümdeki kötüleşmenin önüne nasıl geçecekleri ya da uzun vadeli mali baskılara nasıl karşı koyacakları konusunda uzlaşamadılar" değerlendirmesini yapmış.

ABD ekonomisinin durumu, burjuvazinin günümüz kriz koşullarında ne tür bir açmazla karşı karşıya olduğunu kavramak bakımından emsal teşkil ediyor. Küresel krizde başta ABD, bir çok ülke finans kuruluşlarını ayağa kaldırmak, ekonomilerini canlandırmak, için olağanüstü harcamaları yaptı. Amaç sermayeyi bir çöküşün eşiğine getirmemektir. Fakat bu müdahalelerle bütçe açıkları büyüdü. Büyüyen açığı kapatmak için ülkeler kamu borçlanmasına gitti. Bu defa da kamu borçları ödenemeyecek boyutlara ulaştı.

Bu şartlarda başta ABD olmak üzere gelişmiş ve gelişmekte olan kapitalist ekonomilerin bütçe krizini sermaye lehine çözmek üzere önlerinde iki alternatif var: 1- bir yandan toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçilerin faydalandığı sosyal harcamaları daha da kısmak, öte yandan spekülative işlemlerle krizin doğrudan sorumlusu olan sermaye sınıfına milyarlarca dolarlık vergi indirimleri yapmaya devam etmek, 2- bütçede az miktarda kısıtlamaya gitmek ve bu arada sermaye sınıfının kârlarına dokunmadan dolaylı vergileri artırmak. Her iki alternatif de kökleri kâr oranlarının düşme eğiliminde yatan kriz dinamiklerini ortadan kaldırmak bir yana, kemer sıkma politikalarıyla krizin bedelini emekçilerin sırtına yıkmayı amaçlıyor.

Oysa üçüncü bir alternatif daha var: Başta bankalar olmak üzere mali spekülasyona yönelmiş sermaye kesimlerini kamulaştırmak ve buradan elde edilecek gelirle istihdam yaratmaya, toplumun yaşam düzeyini yükseltmeye, sosyal hizmetleri (sağlık, eğitim, emeklilik) artırmaya dönük yatırımları gerçekleştirilecek. Ancak ekonomiyi kârların yerine sosyal ihtiyaçların emrine bırakan bakış açısıyla üçüncü alternatifin gerçekleşmesi bir ön koşula bağlı: Tüm emekçi ve ezilenlerin kazan kaldırması!

“Birleşik Metal buz kırıcı rolü oynadı”

Birleşik Metal-İş Sendikası ile MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) arasında yürütülen 2010-2012 grup toplu iş sözleşmesi süreci sendikamızın hedeflediği gibi sona erdi. Türk Metal Sendikasının yüzde 5.35'lik zammı imza atmasının ardından, bu oranda bir zammı kabul etmeyeceğini açıklayan Birleşik Metal-İş Sendikası 21 işyerinde grev kararı aldı ve bu kararın sadece üç işyerinde hayata geçirdiği halde Türk Metal'in aldığı ücret zammının bazı işverenlere iki katına yakını elde etti. Bu basit fark bile haklarını ancak mücadele ile kazanılabileceğini, grevin, işçi sınıfının en büyük kozu olduğunu işçi sınıfına tekrar hatırlattı.

Bu TİS sürecinde yaşananları ve sonuçları, Birleşik Metal-İş Sendikası Toplu İş Sözleşmesi uzmanı İrfan Kaygısız ile görüştük.

İrfan Kaygısız - Birleşik Metal-İş Sendikası Toplu İş Sözleşmesi Uzmanı

Gerçek: Son Toplu İş Sözleşmesinde Türk Metal sendikasının yüzde 5,35'e imza atmasını metal işçileri açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

İrfan Kaygısız: Bu dönemki sözleşmenin önemli bir farklılığı var. O da kriz sonrasında yapılan bir sözleşme olması. Kriz döneminde işçiler genel olarak bütün sektörlerde, özel olarak da metal sektöründe çok baskıldılar. Hem çalışma koşulları kötüleştirildi hem de kimi yerlerde ücretler açısından geriletildi, kimi yerlerde de sıfır zam dayatıldı. Aynı zamanda sektörde yoğun bir işsizlik oldu. Kriz dönemindeki bir buçuk yılda yüzde 20 civarında işten çıkarmalar oldu.

Sonraki süreçte istihdam artmadı ama üretimde, verimlilikte önemli artışlar yaşandı. Bunun anlamı işçilerin daha yoğun çalıştırılması ve daha fazla sömürülmesi. Bu nedenle işçilerin beklentileri ve talepleri haklı olarak daha farklı ve daha yüksekti. Kriz döneminde kaybettiklerini de geri alma mücadelesi içerisinde girdiler. Bu anlamda yüzde 5,35'lik ücret zammı sadece bizim üyelerimiz içerisinde değil Türk Metal'in kendi üyeleri açısından da ciddi bir tepki gördü.

Türk Metal MESS'e ilk teklifini sunduğunda da, yüzde 9 civarında bir teklifti, işçiler tepki göstermişti. O dönemde Renault, Bosch, Tofaş, Arçelik gibi büyük işyerlerindeki işçiler tepki gösterdiler. Eylemler yapılar, şubeye yürüdüler, temsilcileri tartaıldılar. İlk teklifi bile düşük bulmuşlarken bir de bunun üzerine beklentileri hiç karşılamayacak olan yüzde 5,35'lik zammı imza atılması Türk Metal'in tabanındaki işçileri rahatsız etti. Sözleşmenin imzalanmasından sonra da işçiler benzer şekilde bu ve başka işyerlerinde tepkiler gösterdiler. Ancak Türk Metal'de tepki göstermenin bir sınırı var. Toplu bir ayaklanma veya başkaldırma yol açmaz ise, işçiler Türk Metal ve işveren işbirliği ile bir anda kapı önüne koyuluyorlar. Bu baskı nedeniyle tepkiler şimdilik kitlesel bir ayaklanmaya dönüşmedi.

Diğer yandan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler de yüzde 5,35'lik bir zammı asla kabul etmeyeceklerini söylediler. Bu nedenle bir başka süreç girilmesinin zemini oluştu.

G: Birleşik Metal-İş Sendikası'nın grev kararı alması ve uygulaması bu Toplu İş Sözleşmesi sürecine nasıl etki etti?

İ. K.: Bu süreçten başarıyla çıkılmasında en önemli etken grev silahının kullanılması oldu. Kimi yerlerde kullanıldı, kimi yerlerde kullanılmadı ama grevin adı bile bazı işyerlerinde sorunu çözmeye yetti. Zaten grev silahını kullanma söz konusu olmasaydı, Birleşik Metal'in üyeleri de böyle bir kararlılık ve cesaret içerisinde olmasalardı, bu sorunun şimdiki gelinen şekliyle çözümü mümkün olmazdı.

Sektörde işlerin çok yoğun olduğu bir dönemdi. Özellikle otomotivde son on yılın üretim ve satış rekorları kırıldı. 2011'de yüksek oranda hem üretim hem

de satış yapıldı. Kârlar arttı, iş yoğunluğu arttı. Bu sırada işverenler işçilerin greve çıkmasını göze alamadı. Bu nedenle daha greve çıkmadan bile işverenler anlaşmaya yanaştı.

Ayrıca bu dönemde Kasım ayından itibaren bir eylem biçimi olarak fazla mesailer durdurulmuştu. Fazla mesailerin durdurulmasına bile dayanamayan bir işveren, grevi hiç göze alamazdı. Bu süreçte dayanamayan İzmir'deki bir işveren MESS'ten istifa etti ve yüksek bir orana bizimle sözleşme imzaladı.

21 işyerinde grev uygulama kararı aldık. Sadece üç tanesinde greve çıktık ve bunlar da çok kısa süreli oldu. Doruk işyerinde 11 gün, Standard Depo ve Arfesan işyerlerinde yedişer gün sürdü grevler. Diğer 18 işyerinde grev silahından korkan işverenler kimi işyerlerinde grevin başlayacağı gün, kimi işyerlerinde de birkaç gün öncesinden talepleri kabul etmek durumunda kaldılar. Bu sürecin temel belirleyeni grev silahının kullanılması veya kullanılacak olması. Bu kararlılığın ifade edilmesi.

G: Bu süreçte tek tek bazı işverenlerin protokoller imzalandı. Bu anlaşmalar TİS'e nasıl yansısı ve pratikte hangisi geçerli olacak?

İ. K.: Biz teknik olarak MESS ile sözleşme yapabiliyoruz ve o geçerli oluyor. Ama tek tek işverenlerle yapılan anlaşmalar da hukuki bir dayanağı var. Ancak ondan daha önemlisi biz bu işverenlerin protokollerde verdikleri sözleri tutmama olasılığını pek mümkün görmüyoruz. Tümünün uygulanacağını düşünmüyoruz. Biz bunun takipçisi olacağız ama bir sıkıntı yaşanacağını düşünmüyoruz. Ters bir durumun söz konusu olması demek, o işyerlerinde yasal olarak grev hakkımız olmasına rağmen filen grevler yapılmaması, o işyerlerinin çalışamaz hale gelmesidir. İşverenler de bunu biliyor.

G: Türk Metal sendikasının tabanındaki işçiler sizin imzalamış olduğunuz sözleşmeden nasıl etkilendiler? Bununla ilgili Birleşik Metal-İş Sendikası'nın önünde bir çalışma var mı?

İ. K.: Türk Metal üyelerinin büyük bir kısmı bu süreçte oldukça yakından ilgilendi. Bazı yerlerde şubelerimizle Türk Metal'e üye işyerleri arasında temaslar başladı. Şubelerimizi arayanlar oldu. Bunlar hemen yarın Türk Metal'den bir istifa ya ol açmayabilir ama bu türden örgütlenme faaliyetleri yaygın olarak sürüyor. Zaten aynı sektördeki işçilerin bir kısmının yüzde 5,35 oranında ücret zammı alması, diğer kısmının ise bundan yüzde 60 ile yüzde 120 oranında değişen oranda yüksek zam almasının bir tepkiye dönüşmemesi pek mümkün değil. Biz onların yaptığı anlaşmanın iki katına yakın bir ücret zammı aldık ve bu, sektördeki bütün işçiler tarafından bilinmiyor. Bu anlamda çok uzun olmayan bir dönemde bu tepkilerin Türk Metal'e yansıtacağı Birleşik Metal saflarında bir örgütlenmeye yol açacağını bekliyoruz.

G: Bu sürecin Türkiye işçi sınıfı açısından önemi nedir?

İ. K.: Son yıllara bakıldığında grev silahının etkili bir şekilde kullanılmadığını görüyoruz. Hem greve çıkan işyerleri hem de greve çıkan işçi sayısı ve grevde kalınan süre açısından bakıldığında grev yaygın ve etkili olarak kullanılmadı. Şimdi metal sektörü dışındaki işçiler açısından da grevin mücadelede önemli ve etkili bir silah olduğunun bir kez daha hatırlanmasına da ayrıca katkısı olduğunu düşünüyoruz.

Bu sürecin bizim için bir önemi de şurada: Türk Metal geleneksel olarak MESS'le sözleşme imzalar ve o anlaşma Birleşik Metal'e dayatılırdı. Bu geleneksel davranış biçimi ilk defa kırıldı; bu bakımdan önemli. Bundan sonra artık MESS'le olan sözleşmeler eskisi gibi olmayacak. Bundan önce MESS de rahattı. Artık bir sonraki dönem sözleşmesi Türk Metal-MESS ittifaki ile kolay gerçekleşmeyecek. Biz buz kırıcı rolü üstlendik. Bu bakımdan da bu dönem sonraki süreçler açısından sonuç yaratıcı bir adım oldu.

Sağlık emekçileri ayakta!

Son dönemde yükselişe geçen sağlık emekçileri eylemlerine 19-20 Nisan'da gerçekleştirilen grev eklendi. Ankara'daki 13 Mart 'Çok Ses Tek Yürek' eyleminde de çağrısı yapılan greve katılım, önceki iş bırakmalara nazaran daha yüksek oldu. Sağlık emekçilerinin bu eylemlerindeki temel talebi ise 'herkese eşit, parasız, ulaşılabilir ve nitelikli sağlık hizmeti' oldu. Sağlık emekçilerinin bu eylemi basında çoğunlukla 'Beyaz Grev' diye anılsa da sağlık emekçileri beyaz veya mavi ayırmadan, önlüklerinin rengine bakmadan yanyana durdu, tepkisini aynı anda koydu. Doktor, hemşire, hastabakıcı, asistan, ebe, temizlik görevlisi, laborant, grevi birlikte omuzladı ve böylece grev ülke çapında büyük etki yarattı. Aşağıda, Ege Üniversitesi Hastanesi çalışanı bir sağlık emekçisinin greve dair izlenimlerini aktarıyoruz.

Sağlık emekçileri Ege'de de çok ses tek yürek

Ege Üniversitesi Hastanesi sağlık çalışanları olarak 19-20 Nisan grevinin yıllardır eşi görülmedik bir katılımla gerçekleşti.

Bu başımızın zemininde, daha önceki hükümetlerin başlattığı, ama AKP hükümetinin derinleştirdiği sağlık sisteminin piyasalaştırma politikalarına karşı yükselen tepki yatıyor. Özellikle performans sisteminin yeni hayata geçirildiği üniversite hastanelerindeki huzursuzluk günden güne büyüyordu. Son yıllarda yaşanan iş bırakmalar, 13 Mart'ta Ankara'daki 'Çok Ses Tek Yürek' eylemimiz, İzmir'de Ege'de asistan hekimlerin eylemi ve Dokuz Eylül'deki grevle kazanıma ulaşılmış olması yelkenlerimizi doldurdu ve var olan tepkiyi greve taşımamızı sağladı.

Ege Üniversitesi'nde bu başarıyı yaratan ana etken ise, hastane ve üniversite bileşenlerinin tümünün grevi sahiplenmesi ve greve katılımı arttırmak için fedakârca çalışması oldu. Başta Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB) üyeleri olmak üzere asistanların, ebelerin, tıp fakültesi öğrencilerinin de seferber olmasıyla, hastanede grevin duyulmadığı tek bir köşe bırakmadık. 19 Nisan öncesinde kat kat bölüm bölüm gezerek bütün çalışanlarla konuşup onları greve katılmaya çağırdık. Bu görüşmeleri yemekhane çıkışındaki sinevizyon gösterileri destekledi. İzmir Ebelik Derneği'nin desteği de greve güç kattı. Böylelikle ebelik yüksekokulu da çalışmalara daha fazla omuz verdi. Öğrenci kollarının çalışmaları ile grev duyurusu tıp fakültesini de aşip tüm kampüse yayıldı. Bu sayede ebelik ve hemşirelik öğrencileriyle daha sıkı ilişkiler kurmayı başardık. Bu esnada akademik kadronun desteğini almak için yaptığımız görüşmeler olumlu meyve verdi. Grev ve eylemlere katılımı arttırmada bu desteğin azımsanmayacak bir etkisi oldu. Tüm bu çalışmaların yanında halkı bilgilendirmeyi de unutmadık. Hem grev günlerinde hastanede acil servis dışında hizmet verilmeyeceğini duyurmak, hem de grevin amacını anlatıp halkı da yanımıza almak, bizler için hep büyük önem taşıdı.

Bütün bu hazırlık çalışmalarını ve grev günlerindeki eylemleri organize etmek elbette kolay olmadı. Burada üç beş satıra sığabilen irili ufaklı binlerce işe karar verip onları hayata geçirmemiz SES'in çağrısını yaptığı grev komitesi sayesinde oldu.

Grev günleri

Nihayet grev günü gelip çattı! Üniversite hastanesi olduğumuz için, grevde sağlık hizmeti vermemenin ötesine geçip tıp fakültesindeki öğrenimi de durdurmaya önmüze koymuştuk. Bunun için, fakülte tarihinde görülmemiş bir derse imza attık: 'Çok Ses Tek Ders' etkinliği başladığında B amfisi hınca hınç doluydu. Amfideki bin kişiye yakın kalabalığın büyük bölümünü akademik kadro ve öğrenciler oluşturuyordu. Fakültemizin emekli hocalarından Prof. Dr. Veli Lök'ün destek konuşmasını yaptı ve TTB'nin 15 talebini 15 hocamızın dile getirdiği etkinlik bitince yürüyüşe geçerek hastane içinde kurduğumuz grev meydanına gittik. Her koldan sağlık emekçileri, öğrenciler, taşeron işçiler burada buluşup binlerce kişiyi bulduk. Kurduğumuz serbest kürsüden taleplerimizi haykırdık.

Grev yaptığımız iki gün boyunca İzmir'deki her hastanede benzeri etkinlikler gerçekleşti. Bunun yanında merkezi eylemler de yapıldı. Sağlık emekçileri 19 Nisan'da Cumhuriyet Meydanı'nda 20 Nisan'da ise Kıbrıs Şehitleri caddesinde Gündoğdu'ya İzmir'in sokaklarını grev sloganlarıyla çınlattık.

Böyle büyük bir seferberlik karşısında hükümetin eli kolu bağlı durmasını elbette beklemiyorduk. Ya sağlık emekçisinin sesine kulak verip taleplerimizi hayata geçireceklerdi ya da bizim karşımıza dikileceklerdi. İkincisini tercih ettiler ve cadi avını başlattılar. Daha ilk günden göz korkutmak için soruşturma furçasına giriştiler. Bu da yetmedi eylemimizi karalamak için 'ameliyathane bastılar, organ naklini engellediler' gibi asılsız yalanlara başvurdular. Ancak grev sırasında yaptığımız basın açıklamalarıyla iddiaları

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde sınıf mücadelesi ve kazanım!

Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerde neredeyse 4 yıldır uygulanan performans sistemi, Mart ayı itibarıyla tıp fakültelerinde de uygulamaya konuldu. Ama hastane yönetimlerinin evdeki hesabı çarşıya uymadı. Başta asistan hekimler olmak üzere sağlık emekçileri ilk olarak Dokuz Eylül Üniversitesi'nde, bu uygulamaya dur demek için greve gittiler.

Performans sistemiyle, ek ödemelerini tavandan alan çalışanların ödemelerinde yüzde 70 oranında kesinti olmuş ve çalışma koşulları daha da kötüleşmişti. Asistan hekimler, nöbet sonrası izin kullanmadan polikliniklerde hizmet vermeye ve ameliyat yapmaya devam etmek durumunda kaldılar. Performans sistemiyle aynı zamanda birbirleriyle rekabete zorlanan Tıp Fakültesi emekçileri, bu kötü çalışma koşullarına yalnızca bir ay dayanabildi. Nihayet 1 Nisan'da Dokuz Eylül Tıp Fakültesi yatan hasta servislerinin önünde, üzerinde "Grevdeyiz" yazılı dev bir pankartla beraber grev çadırını kurdular. 5 gün süren ve tam bir kazanımla sonuçlanan grev böylece başlamış oldu.

1 Nisan'dan itibaren yalnızca acil hizmeti veren tıp fakültesi çalışanların kazanıma ulaş-

tıran ise sınıf dayanışması oldu. Kendi aralarında "Gezici Timler" kuran çalışanlar, her kliniği tek tek gezerek tüm çalışanları hastane bahçesinde toplamayı başardılar. Grevin ilk gününden itibaren, asistan hekimlerden hemşirelere, ebelerden teknisyenlere, laborantlardan fizyoterapistlere kadar tüm hastane çalışanları arasında sağlanan birlik sayesinde hedeflenen etki yakalandı. SES'in de (Sağlık Emekçileri Sendikası) bu eyleme destek vermesi ile eylem daha da güçlü oldu. Çevre hastanelerden destek ziyaretleri yağmaya başladı.

Hastane yönetimi bu coşkuya tabii ki sessiz kalmadı. Bazı çalışanlar hakkında soruşturma açtı; grevi kırmak için 20 kadar asistan hekimle toplantı yaptı ve grevi bölmeye çalıştı. Ama Dokuz Eylül emekçileri bu oyuna gelmedi ve mücadelelerini dört acil talep etrafında devam ettirdiler. Bunlar:

- Bu greve katıldıkları için hiç kimseye soruşturma açılmayacak ve ceza verilmeyecek.
- Performans sisteminin kaldırılması için rektörlük bir çalışma yapacak. YÖK ve Sağlık Bakanlığı'na karşı bir girişimde bulunacak.
- Başta asistan hekimler olmak üzere

da püskürtmeyi başardık.

Ege Üniversitesi sağlık emekçileri olarak 19-20 Nisan günlerinde unutamayacağımız bir grev deneyimi yaşamış olduk. Aynı birliği ve coşkuyu tüm Türkiye sathına yaydığımız gün ise, taleplerimizin gerçekleşmesinin önünde artık hiçbir engel kalmamış olacak.

Ege Üniversitesi'nden bir sağlık emekçisi

Salı günü, Libya'dan Çeşme Limanı'na konvoyla getirilen hastaların hastanelere sevk edilmesi vesilesiyle Sağlık Bakanı Recep Akdağ İzmir'deydi. Ayağının tozuyla meseleye el atan Akdağ, Asistan Hekim Komisyonu'nun kararlı duruşu sonucunda, 30 milyon liralık bir kaynak aktarımı yapacağını duyurdu. Aynı zamanda Dokuz Eylül Üniversitesi emekçilerinin tüm talepleri de kabul edilmiş oldu. Akşam saat 22.30'da emekçilere ulaşan grevin kazanıldığı haberi, sabah gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla duyuruldu.

Sağlık sektöründe yapılan bu grev, olmaz denelerinin nasıl da gerçekleşebildiğini bizlere gösterdi. Sağlıkçıların grev yapamayacağını düşünenler, beş günlük bir hak mücadelesinin nasıl da bir sürü grev önderi yarattığını görmüş oldu. Ama her şeyden önemlisi, kazanımların yalnızca mücadele edenler olduğunu yeniden ispatladı.

Sadece emekçiye değil insan sağlığına da düşman performans sistemi sürdüğükçe, önümüzdeki günler yeni mücadelelere gebe olacak.

Paris Komünü'nün yenilgisi

"Paris'in proleterleri, hakim sınıfların başarısızlıkları ve ihanetleri karşısında, durumu kurtarmak için kamu işlerinin yönetimini kendi ellerine almalarının saatinin gelip çatıldığı kavramışlardır. (...) Devlet iktidarını ele geçirerek kendilerini kendi kaderlerinin efendisi haline getirmenin kaçınılmaz görevleri ve vazgeçilmez hakları olduğunu anlamışlardır." Bundan 140 yıl önce, 18 Mart 1871'de kurulan ilk işçi devleti Paris Komünü'nün Manifestosu böyle diyordu. Ama Paris'in proleterleri ancak 72 gün boyunca "kendi kaderlerinin efendisi" kalabileceklerdi. 28 Mayıs günü, karşı devrimin güçleri Paris'i ele geçirecek ve bu ilk işçi devleti deneyimine kanlı biçimde son vereceklerdi.

Paris Komünü, Fransa'nın 1870 yılında Almanya ile yaptığı savaşta ağır bir yenilgiye uğramasının ertesinde kurulmuştu. Almanya Fransa'nın iki bölgesini ilhak etmiş, ordusunu Fransız toprağına yerleştirmişti. Proleterler 18 Mart'ta ayaklanınca, burjuva hükümetinin başındaki Adolphe Thiers, ordusu ve bürokrasi ile birlikte, burjuvaziden de katımlarla birlikte 100 bin kişi ile birlikte Büyük Fransız Devrimi (1789) öncesinde her zaman kraliyetin merkezi olmuş olan Versay'a (Versailles) kaçmıştı. Burjuvazi 18 Mart'tan bir hafta sonra yapılan Komün Konseyi seçimlerinde kendi ilçelerinden çıkarttığı vekillerini Komün Konseyi'ne yollamayacaktı bile. Fransız burjuvazisi, tarihteki bütün hâkim sınıflar gibi, iktidarını gönüllü olarak terk etmeye elbette razı değildi. İlk fırsatta Versay'daki gücünü kullanarak devrimi boğmaya hazırlanıyordu. Komün'ün 72 günü, Fransa'da coğrafi olarak bölünmüş bir ikili iktidar dönemi gibi görülebilir: devrimci Paris ve karşı devrimci Versay.

Thiers'nin Versay ordusu köylülerden oluşuyordu. Komün kurulduğunda sayıca

epyce zayıf olan ve moral bakımından cöküntü içinde olan Versay ordusu, zamanla moralini toparlayacak, Bismarck'ın 100 bin Fransız savaş esirini salması sonrasında da eskisi ile karşılaştırılmaz bir güce kavuşacaktı.

"Kanlı hafta"

Karşı devrimin ordusu, Paris'e 21 Mayıs 1871'de taarruza girişti. Komün daimi orduyu lağvetmiş, eli silah tutabilecek bütün halkı silahlandırmıştı. Paris sokakları bir hafta boyunca dehşet verici bir savaşa sahne oldu. İşçiler tarihte ilk kez "kendi kaderlerinin efendisi" olmaları anlamına gelen Komün'ü, kelimenin gerçek anlamıyla "kanların son damlasına kadar" savundular. Karşı devrimci güçler ise işçi sınıfının üzerine inanılmaz bir kin ve acımasızlıkla çullandılar. 28 Mayıs günü çatışmalar sona erdiğinde ve Paris yeniden burjuvazinin eline geçtiğinde, 30 bin dolayında işçi hayatını yitirmişti! Bunların önemli bir bölümü, karşı devrimin ordusu tarafından kısırıldıkları yerde anında kurşuna dizilmişti.

Paris Komünü neden yenildi?

İşçi sınıfının uluslararası alanda yaşadığı her büyük deneyim, en başta da devrimler, daha sonraki kuşakların ders çıkarması gereken çok önemli dönüm noktalarıdır. Paris Komünü'nün yenilgisinin nedenlerini de anlamak bu bakımdan çok önemlidir.

✓ 1870'li yıllarda kapitalizm Fransa'da henüz bütünüyle gelişmemişti. Ülke Paris, Marsilya, Lyon ve kuzeyin kömür madeni bölgelerinin dışında bir küçük köylü ülkesi karakteri taşıyordu. Versay ordusu işte bu köylülerden oluşuyordu. "Kırsallar"ın Paris'e tepkisi büyüktü. Öteki bazı büyük kentlerde de (Marsilya, Lyon, Saint Etienne, Narbonne, Toulouse vb.) kısa Komün deneyimleri yaşanıyor, ama bunlar hızla devrilecekti. Yani Paris kendini bir köylüler denizinin orta yerinde yalnız buluyordu.

✓ Komün'ün kurulmasından önce Paris 131 gün Alman kuşatması altında yaşamıştı. Ekonomik bakımdan çok zor durumdaydı. Ama Komün Konseyi, sosyal-ekonomik alanda birçok ilerici tedbir almasına rağmen, ekonomiyi gerçek bir işçi devleti ekonomisi haline getirmek için adım atmadı. Özel olarak da, başta merkez bankası rolü gören Fransa Bankası olmak üzere, bankacılık sistemini kamulaştırma-

dı. Bunda Komün Konseyi'nde sosyalistler arasında önemli ağırlığı olan Proudhon'cuların "adil ticaret" vb. türü küçük burjuva fikirlerinin de önemli bir rolü vardı.

✓ Bütün Avrupa burjuvazisi Komün'e karşı birleşmişti. En önemlisi, daha üç ay öncesine kadar Fransa ile savaşmakta olan Almanya birdenbire Versay'a destek vermeye başlamıştı. Alman şansölyesi Bismarck, 100 bin Fransız savaş esirini serbest bırakarak Versay ordusuna büyük bir güç katıyordu.

✓ Komün'ün yöneticileri, yüce gönüllülüğe, Fransız hakim sınıf temsilcilerini ahlaki argümanlarla ikna etmenin mümkün olduğunu inanıyorlardı. Mart ayında Komün kurulduğunda Versay ordusu son derecede zayıf durumdaydı. O aşamada Komün bu orduyu ezebilirdi. Ama bu yapılmadığı için Komün Mayıs'ta ezici bir güce sahip bir ordu ile karşı karşıya kalacaktı.

✓ Yapılan hataların arındaki en önemli neden ise, işçi sınıfı öncüsünün mücadelesi tarihinin derslerinden hareketle doğru bir politika güdecek bir Marksist partinin olmaması idi.

Bu duvar başka duvar!

Paris'teki Père-Lachaise Mezarlığı solun ve devrimin mezarlığıdır. Bunun kökeninde, 28 Mayıs 1871 günü karşı devrimcilerin, başlarında karşı devrimin lideri Adolphe Thiers, 147 Komünar'ı mezarlığın bir duvarı önünde, yargısız olarak kurşuna dizilmesini ve cesetlerini hemen oracıkta bir toplu mezara gömmesi yatar.

Père-Lachaise Mezarlığı'nın doğusunda yer alan bu duvar, o günden sonra solun bir anma yeri haline gelmiştir. İlk kez 23 Mayıs 1880'de, daha karşı devrimin bas-

kısı güçlü iken, Marksist Jules Guesde'nin çağrısıyla yaklaşık 25 bin kişi duvarın önünde toplanacaktı. 24 Mayıs 1936'da, Fransa'da dev bir genel grev yaşanırken 600 bin işçi duvarın önünde Komünarları anmıştır. Bugüne kadar hâlâ Fransız solu her yıl 1 Mayıs'ta bu duvarı ziyaret eder.

Türkiye solunun bazı önemli isimleri de bugün Père-Lachaise Mezarlığı'nda yatıyor. Bunların arasında en başta Yılmaz Güney ile Ahmet Kaya gelir.

"Kiraz zamanı"

Paris Komünü, arkasında başta "Enternasyonal" marşı olmak üzere, birçok eser bırakmıştır. Bunlar arasında, o dönemde popüler bir şarkı olan "Le Temps des Cerises" ("Kiraz Zamanı") şarkısı, hâlâ ağızlarıdadır, hâlâ her ilkbahar Paris'te bir Komün atmosferi yaratır. Sözlerini 1866'da Jean-Baptiste Clément'in yazdığı, müziğini ise 1868'de Antoine Renard'ın bestelediği bu olağanüstü güzellikteki melodi, 1871'de Komün günlerinde herkesin dilindeydi. Karşı devrimin zaferinin ertesinde ise, Clément şarkıyı hayatını barikatlarda

karşı devrime karşı mücadele sırasında yitiren bir hemşireye, bir kadın Komünar'a adanmıştır. Komün'ün büyük kadın kahramanlarından Louise Michel, *La Commune: Histoire et souvenirs* (Komün: Tarih ve Anılar) kitabında bu kadın hemşirenin yaralı Komünar'lara yardım etmek isterken nasıl öldüğünü anlatır.

Bir aşk şarkısı olan Kiraz Zamanı'nın solu Komün'ü hatırlatan bir tonda biter: "Kiraz zamanım hep seveceğim/ O zamandı ki yüreğimde taşırım/ O açık yarayı!"

YGS'de sahtekârlığın şifreleri

YGS sınavında soruların basit bir şifre ile çözülebileceğinin ortaya çıkmasıyla sınavın üzerine şaibe düştü. İlk akla gelen geçtiğimiz yıl KPSS sınavında olduğu gibi belirli kişilere avantaj sağlamak üzere bilinçli bir organizasyon oldu. Bu önemli iddialara tam anlamıyla bir telaş içinde cevap verilmeye çalışıldı. ÖSYM, Cumhurbaşkanı, Milli Eğitim Bakanı, Başbakan ve nihayet iktidarın yayın organları olarak çalışan medya kuruluşları el ele vererek meseleyi örtbas etmeye giriştiler. Ancak ne güneş balçıkla sıvanabiliyor ne de mızrak çuvala sığıyor. 1 milyon 700 bin gencin katıldığı sınavda apaçık yolsuzluk yapılmıştır.

Yolsuzluğun kanıtı ÖSYM'nin kendisinde

Üstelik bu yolsuzluğun yapılmış olduğu hiçbir özel delile gerek olmaksızın bizzat ÖSYM tarafından yapılan açıklamalarla kanıtlanmıştır. ÖSYM'nin baştan beri yaptığı tüm açıklamalar çelişkilidir. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alınması ÖSYM'nin masumiyetinin delili olarak sunulmaktadır. Baştan beri savunmanın temelini oturtulan bu yaklaşıma göre sınav salonuna kalem dahi sokmayan, sınav sorularının hazırladığı merkezden dışarı çıp bile çıkarmayan, sınav sabahı cep telefonu operatörlerinin faaliyetlerini durdurmasını önercek kadar ileri giden ÖSYM kesinlikle suçlanamaz. Oysa bu savunmanın kendisi bir itiraf niteliğindedir. Çünkü YGS'de iddia soruların çalınması değil şifrelenerek ve şifrelerin servis edilerek belirli kişilere çıkar sağlanmıştır. Yani şifreyi bilen adaylar sınav günü tüm GSM operatörleri kapatılsa hatta bir günlük sıkıyönetim ilan edilse bile soruları şifreyle doğru yanıtlayacaklardı.

Ali Demir'in itiraf mektubu

Nihayet ÖSYM Başkanı Ali Demir öğrencilerin "içini rahatlatmaya" yönelik bir mektup kaleme almış ve bu mektupla hepimizin sadece yolsuzluğun gerçek olduğu konusunda rahatlatmıştır. Ali Demir'in mektubu bir itiraf mektubudur. Mektupta şifre olduğunu kabul etmiş ancak bu şifrenin sehven (yanlışlıkla) konduğunu savunmuştur. Oysa kitapçıklar sehven yanlış basılabilir, sehven sayfa eksik olabilir, sehven soru hatalı olabilir, sehven her şey olabilir ama sehven şifre konamaz.

Ali Demir kendi kendini ele vermeye devam etmiştir. Mektupta önce "Sınavda adaylar tarafından kullanılan soru kitapçıklarının incelemesi devam etmektedir" demiş, mektubun bir başka yerinde ise "ÖSYM size hak ve adalet ölçülerinde modern çağın imkanlarını kullanarak sınav hazırlamış, yürütmüş ve değerlendirmelerini tamamlamıştır" buyurmuştur. Böylece Ali Demir kitapçıkları gerçekten incelemeyen yolsuzluk iddialarını yalanladığını itiraf etmiştir. Bu tutum bir sorunun üzerine gitme değil meselenin üstünü kapatma tutumudur.

Herkeseye ayrı kitapçık ama her kitapçıkta aynı şifre

Her öğrenciyeye ayrı sınav kitapçığı hazırlanmış olmak bir güvenlik önlemi olarak sunuldu. Oysa bu sınavlara girmiş olan herkes bilir ki 10 ayrı kitapçık hazırlandığında bir öğrencinin önünde, arkasında, sağında ya da solunda oturan öğrencilerden kopya çekmesi olanaksız hale gelir. Her öğrenciyeye ayrı kitap-

çığın hiçbir ek güvenlik getirisi yoktur. Hele ki kitapçıklar şifreli olduktan sonra kimde hangi kitapçığın olduğunun hiçbir önemi kalmamaktadır.

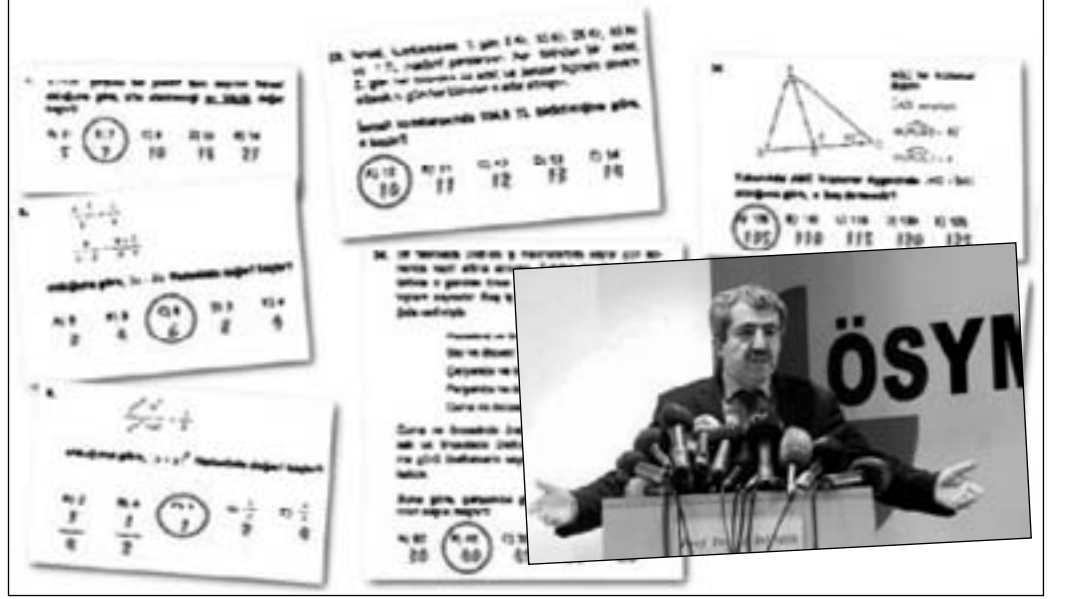
Sınavda "mod medyan" çıkacak!

ÖSYM her öğrenciyeye ayrı sınav kitapçığı çıkarıldığını açıklamış ancak 1 milyon 700 bin'den az sayıda cevap anahtarı olduğu ortaya çıkınca susmuştu. (Cumhurbaşkanı Gül'ün en çok bu açıklamayla ikna olmuş olduğunu hatırlamak gerek.) Şifrenin "Meksikan matbaasının işgüzarlığı" ile basına verilen kitapçıktakinden ibaret olduğu da yalan çıkmıştır. ÖSYM'nin sitesine koyduğu kitapçıklarda da şifreleme olduğunu Milliyet yazarı Abbas Güçlü ayrıntılı ve somut bir şekilde ortaya koymuş ancak bu konuya da net bir cevap verilememiştir. Şifrenin temelinde yer aldığı söylenen "Mod medyan" kavramının internette aranma sayısı sınavdan günler önce 5 kat arttığı ortaya çıkmıştır.

Ali Demir'in itiraf mektubu

Nihayet ÖSYM Başkanı Ali Demir öğrencilerin "içini rahatlatmaya" yönelik bir mektup kaleme almış ve bu mektupla hepimizin sadece yolsuzluğun gerçek olduğu konusunda rahatlatmıştır. Ali Demir'in mektubu bir itiraf mektubudur. Mektupta şifre olduğunu kabul etmiş ancak bu şifrenin sehven (yanlışlıkla) konduğunu savunmuştur. Oysa kitapçıklar sehven yanlış basılabilir, sehven sayfa eksik olabilir, sehven soru hatalı olabilir, sehven her şey olabilir ama sehven şifre konamaz.

Ali Demir kendi kendini ele vermeye devam etmiştir. Mektupta önce "Sınavda adaylar tarafından kullanılan soru kitapçıklarının incelemesi devam etmektedir" demiş, mektubun bir başka yerinde ise "ÖSYM size hak ve adalet ölçülerinde modern çağın imkanlarını kullanarak sınav hazırlamış, yürütmüş ve değerlendirmelerini tamamlamıştır" buyurmuştur. Böylece Ali Demir kitapçıkları gerçekten incelemeyen yolsuzluk iddialarını yalanladığını itiraf etmiştir. Bu tutum bir sorunun üzerine gitme değil meselenin üstünü kapatma tutumudur.

İlk bine girenler değil tüm adaylar incelenmeli

Devam ediyor... Yolsuzluk iddiasıyla ilk bine girenlerin araştırılacağı açıklanmıştır. Bu açıklama da tam anlamıyla mızrağı çuvala sığdırmaya yöneliktir. Çünkü KPSS skandalında sorular adaylara verilmiş daha sonra da tüm sorular doğru yanıtlayanlar yakalanmıştır. YGS'de ise şifre tüm soruları kapsamıyor. Üstelik zor sorularla sınırlı değil genel olarak cevapları sayılardan oluşan soruları kapsıyor. YGS'ye biraz aşına olan herkes bilir ki ilk bine giren öğrenciler şifreli olmayan soruları da yanıtlamış olmak zorundadır ve dolayısıyla ilk bine giren öğrencilerde şifrenin kullanıldığını ispat etmek zaten olanaksızdır. Dolayısıyla ilk bine giren öğrencileri incelemeye ancak demek skandalın üstünü kapatmak için delil yaratmak anlamına gelir ki bu da insanları aptal yerine koymaktır.

Devam ediyor... Yolsuzluk iddiasıyla ilk bine girenlerin araştırılacağı açıklanmıştır. Bu açıklama da tam anlamıyla mızrağı çuvala sığdırmaya yöneliktir. Çünkü KPSS skandalında sorular adaylara verilmiş daha sonra da tüm sorular doğru yanıtlayanlar yakalanmıştır. YGS'de ise şifre tüm soruları kapsamıyor. Üstelik zor sorularla sınırlı değil genel olarak cevapları sayılardan oluşan soruları kapsıyor. YGS'ye biraz aşına olan herkes bilir ki ilk bine giren öğrenciler şifreli olmayan soruları da yanıtlamış olmak zorundadır ve dolayısıyla ilk bine giren öğrencilerde şifrenin kullanıldığını ispat etmek zaten olanaksızdır. Dolayısıyla ilk bine giren öğrencileri incelemeye ancak demek skandalın üstünü kapatmak için delil yaratmak anlamına gelir ki bu da insanları aptal yerine koymaktır.

Suçluların taktığı:

"En iyi savunma saldırdır"

Tablo bu kadar açıkken yolsuzluğun failleri için "en iyi savunma saldırdır" taktiğinden başka bir seçenek kalmamıştır. Cumhurbaşkanı Antalya'ya, Adana'dan İzmir'e ve Ankara'ya liseliler sokakları doldurdu. Yürüyüşler yaptı en önemlisi de 15 Nisan günü okullarını boykot ederek sınıflar yerine alanları doldurdular.

Bu eylemlerin bir çoğu herhangi bir sorun yaşanmadan coşku içinde geçti. ÖSYM'nin şifre yolsuzluğunu örtbas etmek için harekete geçen iktidar bu amaçla sokağa çıkan liseli gençler hakkında kara propagandaya başladı. Başbakan Erdoğan artık klasikleşmiş bir biçimde hakkını arayan gençleri "marjinal grupların" yönlendirdiğini iddia etti. Hatta daha da ileri giderek "Taksim'de 2 bin kişi toplamak kolay ben de 10 bin öğrenciyeye geliirim" diye tehditler savurdu.

Bu eylemlerin bir çoğu herhangi bir sorun yaşanmadan coşku içinde geçti. ÖSYM'nin şifre yolsuzluğunu örtbas etmek için harekete geçen iktidar bu amaçla sokağa çıkan liseli gençler hakkında kara propagandaya başladı. Başbakan Erdoğan artık klasikleşmiş bir biçimde hakkını arayan gençleri "marjinal grupların" yönlendirdiğini iddia etti. Hatta daha da ileri giderek "Taksim'de 2 bin kişi toplamak kolay ben de 10 bin öğrenciyeye geliirim" diye tehditler savurdu.

Bu "marjinal" sözü konu liseliler olduğunda son derece anlamlı aslında. "Marjinal" kelimesi sözlükte "son birim, kenarda olan, pek az, pek az önemli olan" anlamlarına geliyor. Düşünüldüğünde, YGS yolsuzluğundan önce milyonlarca liseli

kesine uygun biçimde "AKP'yi ve Cemaati yıpratmak isteyenlerin komplosu" söylemi yürürlüğe sokulmuştur. Ali Demir öğrencilere yazdığı mektupta nedense konuyla ilgili haber yapanlar hakkında resmi işlem yapıldığını zikretmeye gereği duymuştur. Saldırı söze kalmamış polis eyleyle eylem yapan öğrencilere cop ve gözaltı olarak da somutlaşmıştır. Başbakan Erdoğan "biz de 10 bin genci yuğarız" diyerek hakkını arayan öğrencilere gözdağı vermeye kadar işi ileriye taşımıştır.

Suç ortadadır: Üniversite giriş sınavlarının ilk basamağında yolsuzluk yapılmıştır.

Suçlu ortadadır: Sadece ÖSYM değil, hiçbir ciddi açıklama olmadan ikna olanlar, halkı bilincinde biçimde yanıltmaya çalışanlar ve nihayet hakkını arayanlarla gelişmeleri haber yapanları tehdit edenler suçludur.

Çözüm ortadadır: Derhal ÖSYM'nin kapıları Öğrenci temsilcileri ve sendikalardan oluşan bağımsız bir araştırma komisyonuna açılmalıdır. Komisyonun bulgularına göre şifreler cezalandırılmalı gerekirse YGS iptal edilmeli ve sınav tek basamağa indirilmelidir.

Ancak tüm bunlar da adaletsizliği gidere-meyecektir. Şifreli ya da şifresiz adaletsizlik kaynağı olan giriş sınavları tamamen kaldırılmalı herkese eşit, parasız yükseköğrenim olanağı sağlanmalıdır. Bunun için bir devrim mi gerek diyorsunuz? Zaten bu pisliği ancak bir devrim temizleyebilir.

Rakipler yoldaş olunca...

YGS sınavında yapılan şifre yolsuzluğuna karşı öğrencilerin gösterdiği tepkiler tüm Türkiye'yi sardı. İstanbul'dan Antalya'ya, Adana'dan İzmir'e ve Ankara'ya liseliler sokakları doldurdu. Yürüyüşler yaptı en önemlisi de 15 Nisan günü okullarını boykot ederek sınıflar yerine alanları doldurdular.

Bu eylemlerin bir çoğu herhangi bir sorun yaşanmadan coşku içinde geçti. ÖSYM'nin şifre yolsuzluğunu örtbas etmek için harekete geçen iktidar bu amaçla sokağa çıkan liseli gençler hakkında kara propagandaya başladı. Başbakan Erdoğan artık klasikleşmiş bir biçimde hakkını arayan gençleri "marjinal grupların" yönlendirdiğini iddia etti. Hatta daha da ileri giderek "Taksim'de 2 bin kişi toplamak kolay ben de 10 bin öğrenciyeye geliirim" diye tehditler savurdu.

Bu "marjinal" sözü konu liseliler olduğunda son derece anlamlı aslında. "Marjinal" kelimesi sözlükte "son birim, kenarda olan, pek az, pek az önemli olan" anlamlarına geliyor. Düşünüldüğünde, YGS yolsuzluğundan önce milyonlarca liseli

tamamen marjinaldi. Kenardaydılar, pek azdılar, tek başlarındaydılar. Tek başlarına birbirleriyle yarışıyorlardı ve hepsi pek az önemliydi. Birer istatistikten, aday numarasından ibarettlerdi.

Şifre yolsuzluğu ortaya çıktıktan sonra gösterdikleri tepki onları marjinallikten kurtardı. Pek çok oldular, binlerce alanları doldurdular, slogan attılar, pankartlar taşıdılar ve nihayet pek önemli oldular. O kadar önemli oldular ki ülkenin Başbakanı onlara kürsülerden cevap vermek zorunda kaldı. Gazeteler onları yazdı, televizyon onları gösterdi, halk onları konuştu. Daha önce ailelerinin sınavı hazırlayıp, koşullandırdığı yarış atları gibiydiler. Şimdi rakipleriyle yoldaş oldular, insan olmanın, hakkını aramanın bilincine vardılar. Gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz ki Erdoğan isterse 20 bin genci getirsin. Benliğini yitirmiş, köle olmuş, insanlıktan çıkarılmış güruhlar kenarda kalmaya mahkumdur, pek az önemlidir. Marjinal olan onlardır. Gelecek mücadele eden gençlerindir.

İşçiyiz, Güçlüyüz, Devrimlerde Öncüyüz!

Devrimci İşçi Partisi, Adana'dan, Ankara'ya, Antalya'dan İstanbul'a, Mersin'den İzmir'e 1 Mayıs meydanlarında yerini aldı. Bu yıl 1 Mayıs'a, "İşçiyiz, Güçlüyüz, Devrimlerde Öncüyüz!" ana sloganı etrafında yürüttüğü afiş, bildiri ve örgütlenme çalışmaları ile hazırlanan partimiz, 1 Mayıs alanlarında da bu şiarı uygun pankartlarla, sloganlarla ve işçi sınıfına yakışır bir disiplin ile orak-çekiçli bayrakları yükseltti.

Seçim dönemi nedeniyle CHP'nin geçmiş yıllara göre yoğun bir katılım gösterdiği 1 Mayıs mitinglerinde, AKP de Hak-İş ve Memur-Sen kılığında yerini almıştı. Devrimci İşçi Partisi, ne

Batıcı-laik ne de İslamcı-sermayenin işçiyi kurtarmayacağını ifade eden, AKP'ye ve CHP'ye karşı emekçileri uyarıcı, çözüm için Üçüncü Cephe'nin inşasını savunan sloganları ile öne çıktı. Burjuva partilerinin kömür, beyaz eşya ya da aile sigortası adı altındaki seçim vaatlerine karşı "Sadaka değil, Çalışma Hakkı" şiarını yükseltti.

Tunus'ta kendi bedeni ile birlikte Arap Devrimi'nin de kıvılcımını yakan Muhammed Buazizi'nin şahsında Arap Devrimi'ni ve Arap Devrimi'nin ateşini bu topraklara taşıyan Kürt halkının onurlu direnişini selamladık. Arjantin'deki kardeş partimiz Par-

tido Obrero'lu genç işçi yoldaşımız Mariano Ferreyra'nın mücadelesinde sendika bürokrasisinin kurşunu ile katledilmesine duyduğumuz öfkeyi dile getirdik; Ferreyra'yı devrimci işçi sınıfının enternasyonal kavgasında, dünya devriminin partisini, IV. Enternasyonal'i inşa ederek yaşatma kararlılığımızı ifade ettik.

Günler öncesinden başlayan 1 Mayıs hazırlıkları, 1 Mayıs sabahı erken saatlerde başlayan bayram heyecanı, yürüyüşler, miting alanlarında çekilen halaylardan sonra tüm emekçilerin ayaklarındaki yorgunluğun karşılığı önümüzdeki mücadeleler için depolanan enerji ve umut oldu.

ANKARA – DİP korteji coşkulu sloganlarıyla Arap devriminin kasıp kavurduğu ülkeleri selamlarken, yanı başımızdaki Kürt ve Kıbrıs halklarının mücadelelerini de ihmal etmedi elbette. İşten atılmak yasaklansın talebiyle krizin faturasının emekçiler tarafından ödenmeyeceği, AKP'ye ve darbelere karşı özgürlüğün ise direnen işlerle geleceği de vurgulandı.

İSTANBUL – DİP kortejinin önünde yer alan orak-çekiç emekçilerden büyük ilgi gördü. Kortejin önünde Mariano Ferreyra ve Muhammed Buazizi'nin fotoğrafları taşındı. "Zafere kadar sürekli devrim" pankartının hemen önünde DİP'li genç emekçilerin hazırladığı pankartlar yer aldı.

ADANA – "Sürekli Savaşa Karşı Sürekli Devrim" pankartı ve orak çekiçli bayraklarla alandaki yerini alan DİP korteji özellikle lise ve dersane öğrencilerinin yoğun katılımı ile geçmiş yıllara göre epey kalabalıktı. Yürüyüş boyunca "İşçiyiz, Güçlüyüz, Devrimlerde Öncüyüz", "Marx, Lenin, Trotskiy, Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi", "Her Yer Tahrir, Her Yer Direniş" sloganlarını atıldı.

İZMİR – Konak Eski Sümerbank önünde toplanan DİP korteji hep bir ağızdan attığı "Taksim'i Kazanan İşçilere Bin Selam", "İşçi Kürt El Ele Üçüncü Cepheye", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Katil ABD Libya'dan Defol", "Mariano Yoldaş Ölümsüzdür", "İşten Çıkartma Yasaklansın", "Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi", "Yaşasın Dördüncü Enternasyonal" sloganları ve söylediği marşlar ile miting alanına kadar coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

ANTALYA – DİP kortejinde bu 1 Mayıs'ta turizm ve eğitim sektöründe çalışan işçiler ve üniversite öğrencileri ağırlıktaydı. Belediyenin baskılarına karşı bir süredir mücadele eden Geri Dönüşüm İşçileri Derneği de kendi pankartları ile hemen DİP kortejinin arkasından yürüyerek alana girdi. CHP, Antalya il başkanının selam verme bahanesiyle kürsüye çıkıp konuşma yapmak istemesi üzerine kürsünün tam önüne pankartları ve flamalarıyla konumlanan DİP ve DHF öncülüğündeki sosyalistler, CHP Antalya il başkanının konuşmasına izin vermediler. "Faşizme karşı omuz omuza", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Yaşasın 1 Mayıs, Bijt Yek Gulan" sloganlarıyla kürsüye müdahale etmeye çalıştılar, Konuşma yapamadan sloganlar ve ıslıklarla kürsüden indirilen CHP il başkanı, hiç beklemeden korumalarının eşliğinde alandan koşarak kaçtı.

MERSİN – Orak çekiçli bayraklarıyla alandaki yerini alan DİP korteji yürüyüş boyunca sık sık "İşçiyiz, Güçlüyüz, Devrimlerde Öncüyüz", "Zafere Kadar Sürekli Devrim", "Ne AKP Ne CHP, Çözüm Üçüncü Cephe", "Dipten Gelen Dalgayız, Son Kavgaya Hazırız" sloganlarını yükseltti. 1 Mayıs alanında ilgi çeken görüntülerden birisi, CHP parti meclis üyesi olan patronun işten attığı Akdeniz Çivi işçilerinden birisinin palyaço kıyafetiyle, üzerine astığı "Akdeniz Çivi İşçisiyim. CHP'nin eseriyim. Yaptığım işten utanmıyorum. İkiyüzlü siyasetçiler utansın" yazısıyla CHP kortejini protesto etmesiydi.